

Biztonságban

Huszár Zoltán

*Kövek röpködnek és szikla robban,
ha alázúdul a hegyekről a búra támadása.
Hát már senki sem veszi észre,
hogyan rohamra készülnek a fák is?*

*Az előbb még zöld volt az erdő,
most pedig szürke és alig látszik.
Csak hallgatom a veszett zúgást,
Puska a vállamon.*

*Azért fárasztó egy kicsit
állandó készenlétben állni,
mert még azt hiszik,
hogy nincs rendben a szénám.*

*De jobb így, mint váratlanul
lezuhanni egy szakadékba.
Nehéz ködök bontják a csúcsokat.
Jó volna, ha te is itt lennél.*

Erődítményből! fűrkészem a váltokozó tájat.

Buzdító vers

Huszár Zoltán

*Felhővé váltak a hegyek,
de egy forrás
féktelen erővel rohan
előre a mélyben.*

*Vize zúg, földet követel,
hogy beleágyazza magát
és megpihenjen,
mert fárasztó a törtetés.*

*Minden meglazult kő
közelebb viszi a célhoz.
Nem tudom, miért, de csobogása
haragra gerjeszt.*

*Gyorsabbnak kellene lennem
nekem is,
hogy egyszer már völgybe érjek,
mielőtt megfagyaszt a havasok
éles levegője.*

Nem nőttem még

Huszár Zoltán

*Sokszor úgy érzem magam, mint aki
csintalan gyerekhad közé csöppent,
azért hallgatok,
s mert tudom, hogy ilyenkor minden szó
csak olaj a tűzre.*

*Néha mozdulni sem merek,
nehogy kinevessetek,
emberek,
hisz nem nőttem még
Gulliverré,
s húsomba vágnak
a kötelek is.*

*Szörnyű, de igaz,
hogy legtöbbször fölemelkedik,
aki lenyomja egy kissé
társát a víz alá.*

*Én enélkül is átúszom
bármelyik folyót,
míg mögöttem a sok fény
csak imbolyog.*

*Ha nem hívnának, talán
sose lépnék partra.*

Még most is

Huszár Zoltán

*Mindjárt észreveszem,
mihelyt ránéznek a kenyeremre,
ha eszem,
mert nem esik olyan jól,
mint máskor.*

*Lábamra taposnak
a taipatlan cipők
a kirakatok előtt,
mert az én cipőmbe is
befolyt egykor a víz.*

*Nem mehetek el azok mellett,
akik szálját vagy sínt cipelnek,
anélkül hogy
ne sajogna a vállam.*

*Kinőttem mindenből, ami régi,
de még most is kísért:
hogy birkózott
apám a halállal.*

Látom már

Huszár Zoltán

*Nem nőtt még ujnyi vastagra a bőr
az arcomon,
hiába karcolászta össze néhány szél
és törpe gond.*

*El-elrejtöztem a szégyen elől,
de mindig rámtalált,
ezt a bűjösödít a kerítésnél
nem játszom tovább.*

*Átugrom a mély árkokat is
és csákánnyal vágok utat
a fagyos földben,
hadd üssön arcul görönggyel,
kavicszal a harag.*

*Most látom csak, hogy veszélyesebb
megállni a hegyoldalon,
ha túlságosan meredek,
mint fölfelé kúszni rajta.*

*Egyszer még kiállok a csúcsra,
bár tudom, nem lesz könnyű,
mert fáj a lábam
és szédülök is,
de onnan legalább
visszhangozza hangom az egész völgy.*

